

Belebonyolódott az absztinenciába
 A dolgok a helyükre kerültek
 s már semmi sem volt többé a helyén
 Az ablakon túl a sárga ház is
 kifehéredett akár misére induló legény
 ünneplő inge S a reggelizőasztalon
 is vigyázban állnak a hangyák

*

A domboldalról kék bárányok
 alágördül a köd
 Ág roppanása Megpattant
 egy ér isten gondterhelt homlokán
 A vágóhidak kitarják
 kapuikat
 Utolsó emberig betereleik rajtuk a világot
 a szelíd és irgalmatlan angyalok

Budapest – Dragó, 2016. július 10.

Szőrös Kő, 2016/3.

Krusovszky Dénes

EGY JEGY, CSAK ODA

Sporttáskám húzta a vállamat, de hiába fáj, nem akartam letenni, egész éjszaka úgy cipeltem, mint valami talizmánt, amitől azt reméltem, egyszer csak megmutatja a megfelelő utat, habár fogalmam sem volt róla, hova is akarok eljutni.

Éjjel három múlt pár perccel, és én a Kutya bárpujtjára támaszkodva úgy kértem ki egy újabb viceházmestert, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.

Szerettem a lassan oldódó hajnalokat, az éjszaka makacs ragaszkodását, a kátrányízű levegőt odakint, és a lassú, hordalékos örvénylést idebent. Ahogy körbenéztem, lehet, persze, hogy ez már az alkohol hatása volt, mégis, úgy tűnt, mintha ezek az álmatlan emberek, akik közé végső soron saját magamat is soroltam, fáradt-boldog rovararccal táncolnák körbe a város utolsó, égve hagyott villanykörteit. Elégedett magánytöltött el a társaságukban, és miközben a fröccsömet kortyolgattam ráérősen, hálásan mosolyogtam össze mindenkivel, aki nem akart mindenáron szóba elegyedni velem.

Amikor néhány órával azelőtt otthagytam a zokogó Magdát a lakásban, még nem voltam benne biztos, hogy egy hosszabb séta után nem térek vissza hozzá, hátha mégiscsak meg tudjuk beszélni ezt az újabb hülyeséget. A sporttáskába is csak azért pakoltam be látványosan egy hétre való holmit, törölközőt, neszeszert, könyvolvasót, hogy őt megijesszem, ezúttal sokáig nem térek vissza hozzá. Nem tudom, hogy komolyan vette-e, azt sem tudhatom biztosan, hogy felfogta egyáltalán, mit csinálok, olyan elkeseredetten sírt, hogy talán át sem látott a könnyein. Igaz, hogy ami nekem a dühödöt elrohanás volt általában, az neki a zokogás, lehet, hogy ő is csak rám akart ijeszteni, nekem legalábbis ez volt a gyanúm.

– Ide figyelj, ennek semmi értelme – mondtam neki, miután behúztam a táska cipzárját. – Most vagy veszekszünk rendesen, de akkor mondj is valamit, vagy ha csak sírni akarsz, ahhoz én nem kellek.

– Hagyjál békén – ennyit válaszolt, meg még valamit, de azt már nem hallottam a zihálásától.

Hát jó, gondoltam, akkor most próbáljuk meg így, majd hátat fordítottam neki, és szó nélkül otthagytam. A gangra kilépve aztán hirtelen

megszédültem, de nem lettem egészen rosszul, csak valahogy az erő távozott a tagjaimból, és az addig magamból kipréselt határozottság. A férfiasnak szánt ideges mozdulatok helyét, amikkel a ruháimat dobáltam a sporttáskába, átvette valami finom remegés, ami a szemem sarkából indult ki, és ismeretlen csatornáin keresztül néhány pillanat alatt átjárta egész testemet. Akkor most hová, kérdezte egy hang egyfelől, amire egy másik puszogva hajtogatta, hogy kifelé, kifelé. A málladozó vakolatnak nekiütődő vállal, tántorogva indultam le a félhomályos lépcsőházban, de valami visszatartott attól, hogy rögtön kilépjek az utcára. Leültem a belső udvar egyetlen, göcsörtös törzsű, gyér levelű fája alá betolt padra, hogy sodorjak magamnak egy cigit. A szuterénben lakó középkorú pár dohányzóhelye volt ez, de, gondoltam, biztosan megbocsátják, hogy ezen a kivételes estén én is meghúzom magam itt egy kicsit. Jólesett most a cigi, egészen elmulasztotta előbbi remegésemet, füstje pedig otthonos gomolygással oszlott bele a füledt, július esti levegőbe. Az ágak között felnéztem a házra, egyik-másik fényes konyhaablak mögül tányérok és evőeszközök csörömpölése szivárgott le hozzám, míg más ablakok kéken villódzdtek, s olykor egy-egy tom-pább gépfegyversorozat is eldőrdült, bizonyára akciófilmet néztek valahol. Magda zokogását nem hallottam ki ebből a kakofóniából, talán nem is sírt már, talán valamelyik barátnőjének panaszkodott rólam a telefonban, vagy, hogy lenyugodjon, a Facebookot nézegette, de az is lehet, hogy némán ült odabent a lakásban, és arra várt, hogy visszatérjek.

Tényleg nem bántani akartam azzal, hogy megkértem, ne jöjjön velem az esküvőre, de képtelen volt ezt megérteni, miközben az is nyilvánvalónak tűnt, hogy igazából semmi kedve nem lenne az egészhez. Ha azt mondtam volna, hogy nem bánom, jöjjön, egy kis idő múlva mégiscsak visszakozott volna, de én erre voltam képtelen, ő meg arra, hogy ne vegye sértésnek, ha nem is hívom. Azt mondta, úgy érzi, mintha szégyellném a régi barátaim előtt, pedig nyilván tudta, hogy éppen ellenkezőleg, ha valamit szégyellnék, azok a régi barátaim lennének, pontosabban az a régi énem, amit a gimnáziumi barátaimon végignézve láthatna meg. Kissé elmosódva persze, de még mindig elég kontúrosan ahhoz, hogy zavarba tudjon hozni vele.

Mégse ez volt a fő ok, mivel egyáltalán nem is volt semmilyen mélyebb oka annak, hogy nem akartam magammal vinni. Csak egy érzés, hogy egyedül kell oda mennem, és azt hiszem, ezt pontosan felismerte ő is, éppen ezért hadakozott ellene foggal-körömmel. Nem mintha az utóbbi időben különösebb apropó kellett volna nekünk egy-egy nagy

veszekedéshez. Bármi elindíthatta a lavinát, egy rossz helyre ledobott kardigán, egy mosatlanul hagyott tányér, túl hosszú telefonbeszélgetés egy barátal, vagy egy film, ha egyikünknek tetszett, a másiknak biztosan nem. Egyébként közös időnk nagy része egy működőképesnek látszó rutin mentén telt, és társaságban is megfelelően funkcionáltunk még, de kiszámítható, türelmesen sűrűsödő időközönként egymásnak rontottunk. És én egyáltalán nem hittem abban a magyarázatban, amivel Magda állt elő minden kibékülésünk után, hogy mi ilyen temperamentumos pár vagyunk, és ezzel együtt kell élnünk. Sőt, amikor ezt azzal is megfejelte, hogy szerinte mi latinos szerelmesek vagyunk, mindig azonnal felment bennem újra a pumpa.

A Kutya bárpujtjának támaszkodva egészen világosnak tűnt, hogy jobb, ha most nem megyek vissza egy darabig. Csak hát az volt a kérdés, hogy ha haza nem, akkor hova. Korábbi hasonló alkalmakkor mindig Máté volt az első, akit felhívtam, munkatársam a belföld rovatnál, és egyben jó barátom egyetemista korunk óta, de ő most valami prágai konferencián adott elő éppen a kelet-európai szabad sajtó vizsgatagságos körülményeiről. Az utóbbi időben elég sokat turnézott ezzel a témával mindenfelé, úgy tűnik, mondogatta fanyar vigyorral, megint van felvevőpiaca a panaszkodásunknak. Én viszont most nem panaszkodni akartam, csak bedőlni némán egy ágyba, de nem jutott eszembe senki, akit Mátén kívül ilyenkor még felhívhattam volna. Abban bíztam, hogy a szokásos helyeinken majd csak összefutok valakivel, aki sporttáskámra nézve felajánl egy szabad matracot az albrétletében, de nem volt szerencsém. Pár éve ez még ment volna, gondoltam, most már mindenki kicsit bemerevedett. Valamiért mégsem idegeskedtem, sőt, mintha nem tudtam volna, hogy hamarosan bezár a kocsma, olyan világvégi nyugalommal álldogáltam ott a pultnál, mintha már örökké csak így kéne támaszkodnom.

Azon gondolkodtam, hogy mi történhetett a szomszédainkkal. Egy fiatal házaspár lakott mellettünk, a srác talán programozó volt, vagy valami ilyesmi, a lány meg gyógyszerész, ha jól emlékszem. Magda mondta ezt egyszer, ő ugyanis többet beszélgetett velük, engem, az a helyzet, hogy meglehetősen idegesítettek mindig is. Pláne az, ahogy a gyerekekkel bántak, túl jól, bármilyen hülyén hangzik is ez, de az az erőltetett jókedv, állandó gügyögés, és kibírhatatlan kedvesség, ami körülengte őket, engem kikészített. Ha éppen kint cigiztem a gangon, és meghallottam, hogy közelednek a lépcsőházban, inkább elnyomtam a félig elszívott cigit, csak ne kelljen velük találkoznom.

Amikor pár órával korábban ott ültem a belső udvar sarkában a padon, és a sárgás fényvel világító vagy kéken villódzó ablakokat figyelve próbáltam elképzelni, miféle kis csaták és békekötések zajlanak odabent, hirtelen a kapunyitó sípolása rezzentett fel merengésemből. Mintha valami rosszban sántikáltam volna épp, ösztönösen beljebb csúsztam a nyeszlett kis fa sovány takarásába, és onnan lestem, hogy ki érkezik. Ők voltak azok, és amennyire a lépcsőházi lámpák gyér fényében, a fa ágai közül kinézve meg tudtam állapítani, ezúttal egyáltalán nem tűntek vidámnak. A lány ment elől, csapzott hajjal, szipogva csörgette a kulcscsomóját, mint aki hirtelen elfelejtette, hogy melyik milyen zárba illik. Mögötte csoszogott a fiú, furán előregörnyedve, mint egy fordított kérdőjel, egészen rácsavarodott a karjaiban tartott kis csomagra. Olyan volt, mintha egy összegyűrt, ólomnehéz pokrócot cipelt volna fel nagy óvatosan a második emeletre, innen legalábbis úgy nézett ki, habár nyilván tudtam, hogy a kislányukat tartja a kezében. Semmi különös nem történt, szótlánul haladtak egymás után, aztán megtorpantak az ajtajuk előtt, mint akik meglepődnek, hogy ilyen hamar haza is értek, majd a lány nagy nehezen kinyitotta a rácsot, aztán a bejárati ajtót, és azzal el is nyelte őket a lakás. Kicsivel később elaludtak a folyosói lámpák, és én ismét ott voltam, egy szál magam, meglapulva a pergő vakolatú dohányzósarok dohszagában. Szomszédaink néma vonulása mégsem hagyott nyugodni, néztem az ablakukat, de nem gyűjtöttem lámpát. És végső soron azt hiszem, hogy ez a vonulás és ez a sötét ablak kellett ahhoz, hogy én is el tudjak indulni.

Magdát Máté barátnője mutatta be nekem egy házibuliban. A lányok is az egyetemről ismerték egymást, negyedévesek voltak művtörin, amikor mi végzősök magyaron, csak ők mondjuk tényleg közelítették a diplomázáshoz, mi meg már inkább távolodtunk tőle. Mátéval akkor már nem fektettünk ebbe a dologba sok energiát, valamivel azelőtt elkezdtünk cikkeket írni a Reflex.hu-ra, előbb a kultúra rovatba ezt-azt, aztán, mivel izgalmasabbnak tűnt, a belföldhöz mentünk át, oda már rendes állásba. Máté abba is hagyta rögtön az egyetemet, annyira beszippantotta ez az új közeg, én egyelőre csak halasztottam egy félét, nem nagyon bírtam ilyen könnyen elereszteni a dolgot, akárhogy utáltam is már, csábítóan kevés hiányzott az abszolutoriumhoz. A házibulin mindenesetre elég sikeresen adtuk elő az online sajtó fiatal titánjait, a konyhában szorongó kis közönség hálásan hallgatta erősen kiszínezett sztorijainkat, az ajtófélfának dőlve Magda is köztük nevetgált. Iszonyatosan nagyképűek voltunk, azt hiszem, valami meg-

magyarázhatatlan módon mégsem visszaszítóak, vagy csak még nem egészen azok, ezt nehéz eldöntennem. Az viszont biztos, hogy másnap reggel, hasogató fejjel ugyan, de elégedetten ébredtem fel Magda mellett egy Hollán Ernő utcai kis lakás hálósobájában. Mindez nagyjából négy éve volt már, azóta Máté szakított a barátnőjével és rovatvezető lett, én megszereztem az abszolutoriumot, de még mindig nem diplomáztam le, összeköltöztünk a Csengery utcába Magdával, aki egy galériában lett kurátor, és most ott szobroztam, vállamon a sporttáskával a Kutya bárpultjára dölve.

Egy pillanatra lehajtottam a fejem és behunytam a szememet is, úgy susogtak körülöttem az emberek, akár ha egy sűrű nádas közepén találtam volna magam. Olyan érzésem támadt, mintha lassan süllyednék is, és az iszappá váló betonpadló már a bokáimig érne, belecsorogna nyári cipőmbe, átnedvesítené a nadrágom szárát, és ellenállhatatlanul húzna maga felé. Ráadásul ez egyáltalán nem volt kellemetlen, úgyhogy bosszankodva nyitottam ki ismét a szemem, amikor az utolsó kört jelző csengő hangja belehasított ereszkedésembé. Még egy kisfröccsnyi időm van kitalálni, hogy mi legyen, gondoltam, és odaintettem a pultoslányoknak.

– A vice már nem fog beleférni – mondta sajnálkozó mosollyal. Én meg nem akartam úgy tűnni, mint aki alkudozik, úgyhogy nem is mondtam, hogy csak kisfröccsöt szerettem volna, különben is meg gondoltam már magam.

– Egy pohár Laphroaigot kérek.

– Jól van, azt lehet – vágta rá nagy boldogan, mintha valami örömhírt adtam volna át neki, majd lábujjhegyre állva igyekezett leemelni a whiskysüveget az egyik magas polcra.

Volt egy idő, amikor Mátéval ez volt a rituális kilépőnk az éjszakából, át a másnapba, mintegy elfogadva, hogy az idő megállíthatatlan. Egy pohár Laphroaig, és mehetünk is haza. Persze nem egyetemista korunkban, akkor legfeljebb Jägert ittunk ilyen helyzetben, de miután elkezdtünk a Reflexnek dolgozni, azt gondoltuk, most már ez is belefér.

Miközben a pultoslány kitöltötte előttem az italt, elővettem a telefonomat, hogy megnézzem, nem írt-e e-mailt Magda. Az SMS rezgését éreztem volna, azt nem kaptam, de gondoltam, az a biztos, ha az e-mailre is ránézek. És akkor vettem észre, hogy habár Magda nem írt, volt egy új üzenetem, Tubától jött, és ennyi volt az egész: „Heló, azt hallottam, ott leszel Roland esküvőjén. Nincs kedved kicsit hamarabb lejönni? Üdv: Tuba”. Belekortyoltam a whiskybe és hagytam, hogy

a sűrű tözegíz végigáradjon rajtam, könny futotta el a szemem, és ettől hirtelen az e-mail betűi is összemósódtak, mégsem vettem le tekintetem a telefonról. Lehet, hogy tényleg ez lenne a megoldás? Ittam még egy kortyot, és habár azt nem mondhatom, hogy minden kristálytisza lett, de valamiféle rejtett logikát mégis elkezdtem kiérezni az események árapályából. Négy múlt nem sokkal, a vállamon ott a telepakolt táska, az utolsó italom is lassan elfogy, és nincs hová mennem, miért ne indulhatnék el egy egészen váratlan irányba? Felhajtottam a whisky maradékát, fizettem a továbbra is megszállottan mosolygó pultoslány-nak, és kiléptem a kocsmá ajtaján. Azt nem mondhatom, hogy nem lepődtem meg, a hosszú álldogálás után milyen botorkálva sikerült csak megtennem az első lépéseket, de a fáradtsággal kevert részegség inkább csak még eltökéltebbé tett, igaz, még mindig nem tudtam, hogy pontosan mire is. Mindenesetre amennyire kétes volt a lépteim minősége, az irány, amerre vittek, annál határozottabbnak tetszett.

Lassan égő, vékony papírba sodrott cigit szívtam, és miközben kísértáltam a Klauzál térre, majd balra le, át a Király utcába, aztán ismét balra, a Hegedűbe, végül jobbra, a Paulay Edén kijutottam az Oktogon torkolatába, egyszer csak észrevettem, hogy világos van. És hiába tudtam, hogy ehhez a tényhez nekem vajmi kevés közöm van, mégis valamiféle büszkeséggel töltött el, hogy én is a részese vagyok, de nem csak passzív szemlélője, hanem valamiképp, így éreztem akkor, amit ma már nyilván nem olyan egyszerű komolyan venni, mindenesetre valamiképp előremozdítója is. Az Oktogontól aztán az újra öntudatára ébredt város erős sodrása vitt magával, és hiába ellenkeztem volna már, de nem is tettem, esélyem sem lett volna másféle partra kisodródni, mint ahová végül is elérkeztem.

Belépve a Nyugati pályaudvar egyre kopottabb acéloszlopokon nyugvó, egyre foghíjasabb üvegtáblákkal kirakott fődémje alá, a hajnali mozdulatlanság és a végképp elhagyatottnak tűnő koszos terek lehangoló összjátéka valami új nyugtalanságot támasztott bennem. Tétován indultam meg a jegypénztárak felé, majd megtorpantam a tájékoztató tábla alatt, aztán ismét nekiindultam, de mintha nem ismerem volna a járást, önkéntelen kitérőket illesztettem a pénztárhoz vezető, amúgy pofonegyszerű útba. Végül szinte hálával fordultam a hajléktalanhoz, aki fáradt tekintetem holtteréből egyszer csak elém lépett, és letaglózó szenvtelenséggel kezdett bele homályos monológjába.

– Főnök, meghallgat? Nem itatra gyűjtök, nemrég jöttem ki a sittről, szégyen vagy nem, őszintén mondom, látja. A gyerekeimet akarnám

meglátogatni Vácon, arra kéne, ha van, egy kis pénz. Három éve nem láttam őket, nagyon hiányoznak. Van magának gyereke, főnök?

– Nincs - mondtam, miközben már a nadrágzsebemet tapogattam aprópénzt keresve. – Mennyi kell?

– Hát, már van egy kevés, ha ad egy kétszázast, jó vagyok.

Számolgattam a pénzt, csupa tízes meg húszas volt a tenyeremben, aztán ismét belenyúltam a zsebembe, és kihalásztam belőle egy gyűrött ötszázast, azt nyújtottam oda neki.

– Nem tudok visszaadni, főnök – mondta, és zavartan nézte a pénzt.

– Nem is kell – feleltem, és a kezébe nyomtam, de rögtön arrébb is léptem tőle, mert a hálálkodást rosszul viseltem.

Galambcsapat röppent fel riadtan, amikor a hajléktalan átkelt köztük és sietős léptekkel haladt a jegykiadó automaták felé. Néztem, ahogy szedte a lábát, ahogy elért a gépekhez, aztán továbbment előttük és az Eiffel tér felőli oldalon, már szinte futva, elhagyta az épületet. Menekülése valamiképp megnyugtató, és így már egész határozott hangon voltam képes a kis jegykiadó ablak elé érve kimondani ezt a régi, már-már elfelejtett, mégis súlyosan visszhangzó mondatot:

– Egy jegyet szeretnék kérni Debrecenbe, csak oda.

Hévíz, 2016/3.